

Ustanovení § 75, odst. 2 vl. nařízení č. 8/1928 Sb. z. a n. platí podle § 2 horního zákona také pro odvolání proti rozhodnutím úřadů báňských (§ 231 hor. z.).

Paragraf 231 obecného horního zák. ustanovuje pouze o lhůtě pro podání opravného prostředku a o místě podacím. O tom, zda stačí podati opravný prostředek ve lhůtě na poštu, jinými slovy, včítá-li se doba poštovní dopravy do lhůty odvolací či nikoliv, obecný hor. zákon zvláštního ustanovení nemá. Pak ale přichází k platnosti předpis § 2 obec. horního zák. stanovící, že pokud tento zákon nemá ustanovení zvláštních, platí pro řízení ve věcech horních obecné normy správní («zákony politické»). Takovou obecně platnou normou procesní je pak ustanovení § 75, odst. 2 vl. nařízení č. 8/1928 Sb. o tom, že doba poštovní dopravy se do lhůty odvolací nevčítá.

Nález ze dne 27. září 1938, č. 316/36-6.

K individualisaci platebního výměru podle zákona č. 221/24 Sb. není vždy třeba, aby doba zaměstnání byla uvedena kalendářními dny.

Požadavek individualisace platebního výměru, t. j. aby v něm udána byla jména zaměstnanců, doba jejich zaměstnání, výše jimi pobírané mzdy, má ten účel, aby zaměstnavatel mohl z platebního výměru seznat, za které zaměstnance se pojistné požaduje a zda výše tohoto pojistného odpovídá době zaměstnání a výši mzdy těchto osob, a aby potom eventuálně svoji obranu mohl zařídit. Požadavek, aby doba zaměstnání byla v platebním výměru udána, nejde však tak daleko, aby za všech okolností musela tato doba býti určena kalendářními dny, ale stačí i udání počtu dnů v určitém období, je-li tím dána zaměstnavateli možnost správnost údajů platebního výměru v tomto směru posouditi.

Nález ze dne 30. září 1938, č. 1486/35-4.

Údaj zaměstnavatele o výši mzdy zaměstnance, učiněný v přihlášce (§ 17 poj. zák. č. 221/24 Sb.), není za všech okolností závazným prohlášením, jehož správnost by během řízení nemohl popřít.

Nejvyšší správní soud vyslovil již opětovně (srov. na př. nálezy Boh. A 7938/29, 9411/31 a jiné), že pojistný poměr se všemi důsledky obligatorního pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří zakládá se také tím, že zaměstnavatel přihlásil svého zaměstnance u okresní nemocenské pojišťovny, třebaže v nesprávném domnění, že pojištění podléhá, a pojišťovna přihlášku vzala na vědomí.

Předmětem rozhodování v citovaných nálezech byla otázka, zda v přihlášce zaměstnavatelově, kterou tento povinnému pojištění nepodléhající osobu k pojištění přihlásil, lze spatřovati závazné prohlášení vůči pojišťovně o tom, že je tu zaměstnání zakládající pro přihlášeného pojistnou povinnost, a tuto otázku

zodpověděl nejvyšší správní soud kladně. Šlo však v uvedených případech jediné a výlučně o otázku pojistné povinnosti a správnost názoru nejvyššího správního soudu vyplývá i z ustanovení § 17, odst. 3 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., který zaměstnavateli dává možnost, aby, má-li pochybnosti o pojistné povinnosti osoby u něho zaměstnané, kterou z opatrnosti přihlašuje, učinil písemnou výhradu a tuto pojistnou povinnost popřel.

Závaznost přihlášky může se totiž týkat jen pojistné povinnosti určitého služebního poměru a jeho trvání (srovnej nález Boh. A 11.654/35).

Jinak je tomu však stran ostatních údajů, které v přihlášce též mají být uvedeny.

Zákon o sociálním pojištění neposkytuje na rozdíl od shora uvedeného případu opory pro názor, že by i tyto údaje byly pro zaměstnavatele tak závazné, že by nemohl během řízení jich opravit.

Nález ze dne 30. září 1938, č. 7221/35-6.

Z ustanovení odst. 2, § 16 nařízení č. 252/1933 Sb. a odstavce 2 a 3, § 23 zákona č. 204/1932 Sb. nemá obecní zaměstnanec právního nároku vůči obci, aby podala průkaz, že opatření podle tohoto nařízení není k zachování rovnováhy v jejím hospodářství zapotřebí.

Úřad stál na stanovisku, že provedení průkazu podle odst. 2, § 16 vl. nař. č. 252/33 Sb. spadá do volného rozhodování obce a že obecnímu zaměstnanci nepřisluší právní nárok vůči obci, aby takový průkaz, jímž by byla vyloučena platnost ustanovení § 23 cit. zákona i v tomto oboru, provedla. Podle názoru nejv. správ. soudu je toto stanovisko úřadu správné. Z dikce ustanovení odst. 2, § 16 cit. nařízení, že ustanovení § 23 zákona č. 204/1932 Sb. z. a n. platí, pokud příslušná veřejnoprávní korporace (ústav) neprokáže, že . . . , nedá se dovodit, že by předpis ten zakládal právní povinnost obce zmíněný průkaz s uvedeným právním účinkem provést a že by zákonodárce chtěl přiznati právní nárok obecním zaměstnancům vůči obci, aby takový průkaz podala.

Nález ze dne 3. října 1938, č. 3024/35-5.

Literární zprávy

Dr. Oldřich Choděra: Výklad k zákonu o soukromých zaměstnancích. Nákladem Jednoty čsl. soukromých úředníků, dílovedoucích a zřízenců. V Praze 1938, stran 317, váz. v celoplátěné vazbě Kč 25.—.

Zakrátko po vyjití zákona o soukromých zaměstnancích (154/1934 Sb. z. a n.) předložil autor veřejnosti prvou příručku,